est: ⁊ aīa mea ꝯturbauit me: ⁊ hip̄m freq̄nter/ quē diligit aīa mea. Id q̄z fere nusq̄m nisi cū absentē querit: vel abesse queritur. Solēt his noibꝫ gradꝰ quidā distingui. anime ꝑfectioris ⁊ minꝰ ꝑfecte. Apostolꝰ dicit Animalis hō nō ꝑcipit ea q̄ sūt spiritus dei. Ego aīam hāc ita amantē ⁊ estuantē/ feruentē/ nunq̄ nō spūalem dixerim Quippe q̄ licet nōdū plena visione/ voto tñ ꝓpenso: illi adherebat quē vehementer diligebat. Possumꝰ autē nō incōueniēter sicut in spiritu subtilē ⁊ attenuatū intellectum: sic in anima suauē ⁊ teneꝝ affectum accipe. Per ꝓphām in ꝓmissione dñs dicit. Dabo vobis cor carneū. Si ḡ carnis nomē in bono alicubi accipit̄: cur nō magis aīe? Ego beatā hāc animā (vt licenter loquar) nō lapideā: sed carneā magꝫ iudicaueriz: ⁊ nihil habentē in se rigoris ⁊ duritie. sed mollē/ tenerā/ tractabilē ⁊ sensibilem ad singulos dei verbi aculeos. Deniq̄ que dicat: neq̄ caro mea enea est sꝫ quā spūalis ꝑtranseat gladiꝰ: ⁊ caritate se vulneratā gaudeat. Iure ḡ aīam suā diligere dicit: exprimere volēs intimā quandam ⁊ inuidā ⁊ animatā affectōem erga dilectuꝫ suū Ihm xp̄m dñm/ q̄ viuit ⁊ regnat ī secula seculoꝝ Amen.

Sermo. ij.

Super hesterno capitulo hodiernū vobis īstauramꝰ cōuiuiū. Nec enī ibi cūcta dicta sunt q̄ dicēda occurrūt. Quedam ꝟo nec recta quidē sunt. Illa hoc sermone discutiēda suscipimus. i. cur dicat ī lectulo ⁊ nō in lecto. Et cur ī lectulo meo Nā alibi lectulū nr̄m dicere ꝯsueuit. Nec reputate vobis in sortē. Si q̄d aūt noue disputatōis sup his que iā discussa sūt adiecero in lucri rōem (vt sic dicam) referte. Quid putatꝫ misterij signat hocip̄um qđ dicit in lectulo: laudis ne aliq̄d occulte cōtinet: an sugillatōis? Et si vtrūq̄ potest: libentius tñ hic laudē accipio. ⁊ ideo p̄mitus in hūc sensuꝫ flectamus ꝟmonē. Ego plane in hoc ꝟbo coartationē quandā intelligo vt soli secū dilecto sufficiat. Cur eī nō in bono coartatio accipit̄? Sed strati dilatatio in ꝓbrum vertit̄? Dilatasti (inq̄t dñs ꝑ ꝓphām) stratū tuū/ iuxta me suscepisti adulteꝝ. Uides quō obiurgādo ⁊ ex probrando strati dilatatio obijcit̄ amice adultere. Bonū est ḡ nō dilatare. sꝫ magis dilatare stratū cogitationis ⁊ cordis lectulum. Ideo spōsa iure sibi applaudit de lectulo. Coangustaꝝ (inquit ꝓpheta) stratum: vt alter decidat/ ⁊ palliū breue vtrūq̄ operire nō potest. Utrūq̄. i. viꝝ ⁊ adulterum. Breue eī ⁊ angustū est cor homīs ad ꝯcipiēdas ꝟbi delicias/ etiā cū ī illas totū votū extendit̄. Quō nō multo breuiꝰ quom fuerit ad alia distentuꝫ? Sufficiat dilecto tuo vel breuitas ista. Noli illā magis breuiare/ lectulū cōmunicando alteri Bona quidē hec breuitas lectuli q̄ nescit nisi dilectū suū. i. christū suscipe. Est eniꝫ breuitas que nō nisi illū suscipe nouit. ⁊ ē breuitas que illū plene. Magna certe voluptas lectuli. sꝫ magna breuitas. ⁊ iō bñ lectulus magis q̄ lectus đr. Delectabilis lectulus est/ de q̄ legis in prouerbijs. Secura mens quasi iuge ꝯuiuiū. Foris nox foris turbatio. sed trāquillitas intꝰ quasi quietꝰ lectulꝰ quidā. Nō est hic illđ lamētabile dicere. Foris interficit gladiꝰ ⁊ domi mors sil'is est. Immo si foris gladiꝰ ē intus gaudiū. Spe (inq̄t) gaudētes: ī tribulatione patiētes. Ad noctē tribulatō refertur. Ad lectulū spes ⁊ gaudiū. Forte ꝓpter hoc nō lectū sed lectulū appellat/ parco vocabulo. qm̄ totū gaudiū nostruꝫ fere in spe est adhuc ⁊ ex parte. Bonus ḡ lectulus cōscientie quies ⁊ mūdicia. Cor īpij quasi mare feruēs qđ quiescere nō potest/ sed redundāt fluctꝰ in ꝯculcatiōem ⁊ lutū. Est ergo cor impij turbulentū ⁊ rabidum/ lutosum ⁊ secū sp colluctās. Siquidē nō est pax impijs. Regnū vero dei iusticia est ⁊ pax. In pace (inq̄t) in idip̄m dormiā ⁊ requiescā/ quoniā tu dñe singulariter in spe ꝯstituisti me. Utrūq̄ cōplectitur spei nomē ⁊ lectulū ⁊ gaudiū. quia in spe gaudemꝰ ⁊ in spe requiescimꝰ. Sꝫ vnde spes nisi de securitate ꝯsciētie? Iure lectulū dixerim mentē securā ⁊ liberā. Securam ꝓpter ꝯscientie bonū. Liberā aūt a tēptatione. Liberā ab exteriore occupatione. Liberam a leui cogitatione. Quanta tñ esse potest in hoc corpe quies ⁊ libertas mētis? Breuis ⁊ exigua/ ⁊ lectulo similis angusto. Multū inde decerpit reficiendi necessitas corpis. multū ꝯquirendi que necessaria sūt cura. mltū ꝯsumēdi

hora/multũ aĩe casus imminẽs/multum causa latẽs. Gloria nr̃a hec est.inq̃t paul⁹ testimoniũ ꝓscientie nostre. Suaui certe se collocauerat in lectulo. Nihil ait/ mihi ꝓscius sum(Sed quantũ illud dilatat et extẽdit/magis istud artat ⁊ ꝓtrahit):sed ĩ hoc (inquit)iustificatus nõ sum. Qui autem iudicat me dñs est. Vides quõ paulus audet ⁊ dicit. Cor nostꝫ dilatatuꝫ est. Vides quõ testimoniũ ꝓscientie: diuine coartat respect⁹ sentẽtie. Bene ḡ lectulus mens secura sed mĩme supba que q̃eta nõ elata:bona de se sentiẽs:sed alta nõ sapiẽs magis aũt suspectã semp habẽs ĩcerti nocem iudicij. In lectulo(inq̃t)per noctes.

k Multe noctes /ſz vn⁹ lectul⁹. Multe enĩ tribulatiões iustoꝝ.ſz tamẽ q̃si nõ sentiẽtes/nec respiciẽtes/vno dormiũt ⁊ requiescunt in lectulo. In ea ĩ qua vocati sum⁹ vna spe vocationis nostre. Transit noꝝ ⁊ noꝝ.ſz illi nõ deserũt trãq̃llitatis sue lectulum:donec tota trãseat iniq̃tas. Multe noctes ⁊ alte tenebre.sed tñ ab altitudine nocis nõ timẽt nec turbanꝫ.quia sperant in dño/nõ timẽt a noctibꝫ:ſz hui⁹ spei lectulo requiescunt. Hã ⁊ ipe nouit dare carmina in nocte tribulatiõis ⁊ in nocte mãdat canticũ eius. Accepistis q̃re spõsa diẽ nocte ⁊ quare plures:quare lectul⁹ dicatur ⁊ quare vn⁹. Hũc accipite q̃re dicat sponsa in meo. In lectulo suo ⁊ quasi singulariter suo est q̃diu singulariter in spe ẽ. Cũ vero ad spem res accesserit vel magis succesſerit spei:quom iã ex parte tenuerit dilectum:nõ iã suus erat hic lectul⁹ spõse:sed magis cõmunis spõsi ⁊ spõse. Suus est quom q̃si sola sine dilecto q̃escit. Cõis est quom ipe adest. Su⁹ est sponse quom q̃etis ⁊ pacatis ⁊ cõpositꝫ moribꝫ intra se collecta quiescit. Cõmunis est quom iã incipit oblectari spõso. Forte est ⁊ aliq̃s ꝓprius spõsi:qñ sui oblita pẽit⁹ ⁊ se exuta tota trãsit in ipm. ⁊ quasi induit ipso: dilecta ipsi. In lectulo suo nec effluit extra se. nec turbat in se. In lectulo cõmuni affluunt illi delitie quedã de p̃sentia sponsi. In illo qui solus est spõsi amãtis exagitata incendio ebullit ⁊ excrescit effusa ⁊ effluẽs tota transfundit in ipm ⁊ in similẽ absorbetur qualitatẽ. In ꝑmo penes se est :in secũdo penes illã spõsus. In tertio penit⁹ est ipa penes ipm. ⁊ si dici potest non est nisi ipse

In primo querit.in secũdo adheret. ĩ tertio vnitur illi. In primo tranquillitatẽ ꝓpriam possidet.in secũdo quandã merek cõmunitatẽ cũ dilecto.in tertio assumitur ⁊ absorbek in quandã charitatis ⁊ gr̃e vnitatem. Melior hic lectul⁹ tertius q̃ secũdus:quãto expressior est vnitas q̃ charitas. Bon⁹ tamẽ ꝑmus ꝑ quẽ ad istos paratur accessus. Q, si ad carnalis infirmitatꝭ illecebras lecturli sensum deflectere velis:nec erras/nec laboras sic assignando: Solius enĩ sponse sub hoc intellectu lectulus est:nec cõmunicak sponso. Nam ⁊ si nouim⁹ christũ:ꝟm carnis ꝓcupiscẽtiã tamen nõ nouim⁹ Cõmunis q̃dẽ carnis natura:sed nõ est cõmunis illi carnis illecebra. Nõ refutauit lectũ doloris nr̃i. sed nõ se reclinauit vsq̃ ad sensum delectationis nostre. Ideo qñ istũ designat:in lectulo meo dicit.nõ cõiter in nostro. Alibi siq̃dem legik. Lectul⁹ noster florid⁹: Qui cõmunis est:florid⁹ est:vetustatis nil habẽs nil corruptionis. Quando ꝟo ꝓpriũ suũ lectulũ dicit/nulla ibi fit mẽtio floris. su⁹ sponse hic est:sed insuauis est:nõ floridus: sed horridus illi videk. Pura satis ꝓditõ si vel sola corruptio foret:nũc ꝟo ad infirmitatẽ accedit aduersitas.duplicatum incõmodũ:lectul⁹ ⁊ nox:infirmitas ⁊ aduersitas. Sꝫ magna vis amoris quẽ neutra ꝓpescit:nec ille minata. nec ista illata. Nõ enĩ lectulo tenek:vel terrek nocte.ſz ĩ lectulo suoꝝ ꝑ noctes querit quẽ diligit anima eius. Claustraliũ videk nox ista:maxime fratrũ q̃ ⁊ quieti a sollicitudine ⁊ q̃si pditi absconditi sunt ĩ multitudine:habẽtes in altero lectulũ:in altero noctis obscurum. Qdammodo enĩ abscõdik cuiuslibet q̃libet excelsa ꝓuersatio: vbi in equalẽ altitudinẽ tota se fratrũ numerositas attollit:iuxta illã de saluatore ꝓphiam. Ambulãt in tenebris:⁊ nõ est eis lumen.sed fugiũt humane laudis lumẽ:vt liberi⁹ sperẽt in nomine dñi/⁊ innitãtur sup diẽ suũ. Quorũ abscõditus est vultus eoꝝ. Unde nec reputamus eos/immo q̃ seipsos intus nõ reputant.qui se mũdi ad vsus foris non aptant:qui nec hominũ ab ore gloriã exoptant.ſz illã que ex solo deo est: iuxta qd legitur. Ego gloriã meã nõ quero:est qui querat ⁊ iudicet. Et qui gloriak in domino glorietur.hoc est.non ꝑ donis domini

Sermo

I hominis fauore quiescat. nec finis hui⁹
admiscōne: spiritualis gl'ie adulteret ī ali
quo gaudia/ ſz illi referat grām ⁊ querat ī
illo gl'iam/ ꝗ est enī ipm q̄rere. Habet iste
in tranquillitate lectulū/in humilitate no
ctem. Nō illū mordaces cure circūuolāt/
inquietudinū nō exasperāt iniurie. sed to
tum lectul⁹ ⁊ nox. totū pax ⁊ quies ⁊ late
bre. Nunq̄d satis est? Fortassis satis/sed
laborāti/nō satis amāti. Dulcis enī labo
ranti somn⁹. amāt⁹ anxietas illū dormire
nō sinit/somnolentiā excutit/vigilias in
ducit. Amor de quiete ipa inquietior red
ditur. Quiescit tēptatio. q̄escit occupatio
quiescit afflictio. ſz quiescere dilectō nescit
Tūc magis vires exercet. dulce incendi
um ⁊ flāma vorax/de latibulis euadens
vacuo liberius euagat in animo. alt⁹ pos
sidens/⁊ auidi⁹ depascēs. Occasione ac
cepta suū nescit amor nō exercere negoci
um. Semp enī quē amat vel p̄sente eo se
oblectat/vel absentem desiderat. In die (ī
quit) tribulationis mee dēū exq̄siui mani
bus meis. Longe differētior querēdi rō
nūc a sponsa pponitur. Illaz nō impellit
afflictio/ſz trahit affectio. Ille in psalmo
querit aduersus tribulatōem. ista ad amo
ris vsum ⁊ oblectatiōem. Ad ꝗ enī refert
⁊ quietis lectulū ⁊ noctis latibulū: vt quē
diligit/⁊ incōcusse recolat/⁊ sincere sapiat
⁊ dulciter sentiat. Ergo multo potior ī di
ligente q̄ in indigēte querēdi ratio. Quis
iure dici possit q̄ sancta quadā semp eget
amor auaricia. Semp ei ad secretiora exe
stuat/⁊ q̄ tenet nō reputās: volubili se rap
tat in anteriora rotatu: ⁊ vitalis instar ro
te spirituali leuitate ad supiora toto cona
tu attollit. de terra vix paululū aliquid at
tingēs. Deniq̄z ī Paulo nōdū se cōpben
disse arbitrat/ſz ipe ad anteriora extensus
quasi rationalis rota sequit quo illum ra
ptat spūs feruētis desiderij. Siquidez et
cū psummauerit homo tunc incipiet. In
pnti quoq̄z spōsa dū tenet lectulū: nō ꝗ cō
tenta: ardenti⁹ querit dilectū Ille illi lectu
lus. ille dilect⁹. Lectul⁹ dum infirmā ⁊ fa
tigatā suscipit. dilectus dū inflāmat ⁊ suc
cendit. Lectulus ⁊ dilect⁹: q̄ q̄escit ī illo.
⁊ pcupiscit ⁊ deficit in ipum. Miraris q̄
dico lectulū? Audebo ⁊ adhiciā vilius ali
quid: immo sublimi⁹ sup oēm gl'iam lau
dis eius. Quādo enī p me egit viliora: tā
to bonitatis sue dedit īdicia maiora. Ipe
paruul⁹ lectul⁹: ipe pulli est nidul⁹. Etenī
passer inuenit sibi domū: ⁊ turtur nidum
vbi reponat pullos suos. Vis audire q̄
lis lectulus? Iacta cogitat⁹ tuos iplumes
in dño: ⁊ ipe te enutriet/donec formetur et
firmet xp̄s in te. ⁊ occurras in viz pfectū
qui fluctuare nō possit. Bene g̃ lectulus.
qui mihi fact⁹ est a deo iusticia ⁊ pax et re
demptio ⁊ sapia. Quis dabit mihi el'i col
locari in lectulo? Quis (inq̄z) dabit mihi
istos puluillos: ⁊ ceruicalia huiuscemodi
assui sub cubito ⁊ capiti meo? Felix ceruī
cal qd̄ sibi spōsa supponit Leua eius sub
capite meo: ⁊ dextera illi⁹ amplexabit me:
Altez iam possidet. altez iam sibi pollice
tur. Leuā tenet/sed dexteram querit. Dele
ctationes enī in dextera tua vsq̄z in finem
Quasi de lectulo tendit ad lectulum. Su
auissimū mihi ceruical bone Jhu spinea
illa capitis tui corona. Dulcis lectulus il
lud crucis tue lignum. In ꝗ ego nascor ⁊
nutrior/creor ⁊ recreor: ⁊ sup passiōis tue
altaria memorie mihi nidū libēter recollo
co. Q̄z si maiora dak ⁊ archanioza p̄senti
re maiestatis mysteria: nihil illud a lectu
lo ⁊ nocte differt: si q̄s ad futurā pcemple
tur plenitudinē/nō ad formulā pfectiōis
humane. Nā ⁊ pfectius nostz impfectuz
est. ⁊ (vt ver⁹ dicā) viz adhuc inchoatum
Propterea initiū aliqd̄ dicimur creature
dei/⁊ tm̄ p̄mitias accepisse spūs. Teme
rarius forsitan videar/ q̄ conor inexperta
exponere: ⁊ de sponse lectulo/ que illū sua
uius forsan ⁊ secretius collocauit/q̄z con
iectura nostra possit attingere. Quapro
ter de mysterijs ad mores descendamus/
⁊ dicamus ꝗ esse dilectū in lectulo: ⁊ p no
ctes querere/cū post cordis strepitū ⁊ car
nis motū quieti ⁊ p̄sentiū obliti/ primiti
uas quasdā future dulcedinis captamus
delicias. Habes ergo (vt breuiter colligā)
in hoc capitulo occasionē/actū/⁊ causaz.
In diligēte causa. actus in querēte. opor
tunitas vero ⁊ occasio in lectulo et nocte ī
uitur. Breue aūt capitulū/quoniaz bo
nus lectulus/in quo suscipit mens fatiga
ta fomētum/immo feruēs incendiū/in q̄
amor dū offendiculuz nō habet: desideri
vsum exercet ardentius. Sed iam nos ꝗ
paululū quiescam⁹: ⁊ in illo vtinā lectulo
in quo sponsa dū quieuit: dilectū quesiuit

vt experientie seusu in nobijpsis ediscere possimus: qd nūc alios docere conamur q̄ dulce sit in h̄ lectulo q̄escere ⁊ dilectum q̄rere Jesum xp̄m dn̄m nr̄m.

Sermo. iij.

Non solet spon sus semp̄ vel p̄ tp̄e vel p̄ q̄ntitate aīe sequētis voto rn̄dere. Quesiui (inq̄t) ⁊ nō inueni illū. Gratū certe v̄bum: quesiui/ sed nō inueni illum. graue. Quid ni graue ⁊ intollerabile sic querenti ⁊ sic amāti? Nemo enī eo qd ardēter q̄rit: nō anxie caret/ tātoq̄ cumulatiore angustia si vicina spe iā iāq̄ apprehēsura fraudatur. Quāto magis illa quā experte ⁊ p̄dite tāte dulcedinis p̄uocat esuries? Credibile est s̄m multitudinē retractate ⁊ reuolute in corde dulcedinis: acriori ad q̄rēdum ictu euerberari animū amātis. Deniq̄ ad dilectōis mensurā nō inueniētis perdat affectus. Si quis in se nūq̄ talez exp̄tus est vel dilectōis vel desiderij sensū p̄prij estimare potest ꝯiectura exempli: q̄ querulo sponsa corde p̄tulerit. nō inueni illū. Nusq̄ ꝯsolatio. nusq̄ refrigeriū. sed vbiq̄ tribulatōem ⁊ dolorē inueni: dum illū quē ardēter diligo ⁊ instāter q̄ro non īueni. Deniq̄ posuisti me: nō dico tibi cōtrariam. s̄z a te quasi extraneā/ ⁊ facta sum mihimetipsi grauis. Grauis plane quaz tedet vite: tedet lumīs huius: qm̄ lumē oculorum ip̄m nō est mecū. Ubi erit foris cōsolatio: si intus in meipsa te absente turbatio? Cōturbatū est cor meū: dereliquit me v̄tus mea: ⁊ lumē oculoꝝ meorū ⁊ ipsum nō est mecū. Tria hec tecū abierūt. v̄tus: veritas: ⁊ idēptitas. Quō enī erunt v̄tus in doloris lecto. in nocte lumen. ⁊ in diuisione ⁊ sep̄atione idipsum? Ad me nūc respicit illa p̄phetialis exprobratio. Quousq̄ dissolueris filia vaga? Deniq̄ ⁊ Caym ex quo egressus est a facie dn̄i: vagus factus est ⁊ p̄fugus. Ego quidē vaga. nō ita ⁊ p̄fuga. magis enī querens q̄ fugiens. ⁊ (vt licentius loquar) tibi fuga plus cōpetit. An nō vaga que de lectuli angustijs transeo ad ambitū vrbis discurrēs p̄ plateas: per vicos: p̄ vigiles? Qui adheret deo: vnus est sp̄us. dulce hocipsum. ⁊ ideo dura separatio. Quomō dissipata est hec idēptitas: dissilijt vnio: ⁊ ad me dimidiata redijt

Nā tota a te non discessi. Desiderio enī in te feror: s̄z a p̄sentia differor: habeo aliqd ī desiderio solatiū: sed totū illud abscondit ⁊ absorbet de dilectōe suppliciū. Quo pacto nō abscōdit om̄e solatiū q̄ diu abscōdis faciē tuā a me? Deniq̄ sicut ait p̄pheta. Consolatio abscōdita est ab oculis meis. quia facta est īter dilectos diuisio. S̄z mihi abscondita quoniā mihi fuerat hec vnio indulta. Tu enī bonoꝝ meorū non eges. Bona enī mea: bona tua sunt/ ideo mihi incumbit desolatio. dū a te separari cōtingit. Tu virtus mea. Tu lumen oculorum meoꝝ. Tu mihi ip̄m. Tu mihi totum. Deniq̄ defecit caro mea ⁊ cor meuz vt de reliquo mihi nec carnalis affectus. nec cordis mei sensus respiret: sed sit deus cordis mei: ⁊ pars mea deus in eternum. Si hanc partez p̄didero inanis ⁊ vacua remanebo: quasi terra sitiens ⁊ quasi vas perditū. Assume assume qui ebrius es sitientē: ⁊ vacuo vasi tue plenitudinis portionē infunde. Quid p̄cis torrēti illi vbertatis tue? Heu me q̄ raptim trāsit torrēs iste nostris in ꝯuallibus. Cito quidē trāsit sed trahunt me post te in eternū desideriū impartire delicie. Delicie abeūt: s̄z desiderium relinquūt. Ille excurrūt: ⁊ istud excruciat. Quanto sunt enī p̄rogata dulciora. tāto molestior de dilectione mora. Ita ne dn̄e suaue videbit tibi miserā mora tali torquere animā: ⁊ de penis diligentis ⁊ querētis te ridere? Si maiestas te abducit: misericordia te inclinet. Si te non indulges dilecte misere vel afflicte. Afflicta sum ⁊ humiliata nimis. ⁊ a gemitu cordis mei mecū illū rugiēs: nō inueni illū. Ubi nunc multitudo visceꝝ tuoꝝ ⁊ miserationum tuaꝝ? Diu ⁊ nimis diu cōtinuerunt se sup̄ me. Dilecta tua absentis desiderio: ī dolorē se fundit: ⁊ tu te cōtines? Joseph male meritos de se miseratus fratres: nō poterat se cōtinere: s̄z cōmota sunt viscera eius: ⁊ q̄s esset: blande innotuit. Et q̄dez tenerior esse solet spōsi pietas q̄ fratrꝫ. Tu mihi plus q̄ Joseph. Tu enī frater. Tu sponsus. Quis dabit mihi te fratrē meū? Ego me totā ad querendū impendo. ⁊ tu me suspendis spōsus ⁊ frater? Ergo eris in dilectione minor quis es maiestate superior. Magis sibi respondet amor ⁊ humilitas q̄ amor et maiestas. Paululum